

mi or
INGLI

bromera **actual**

NANOLLIÇONS
D'ANGLÈS
PER A
SUPERVIVENTS

CARLES ROCA-FONT
SALVADOR MACIP

COMENÇA EL VIATGE!

Entro a l'aeroport ben carregat. Quan un marxa a viure fora és difícil encabir totes les coses que no vol deixar enrere en només dues maletes! Faig una cua llarguíssima per facturar-les, passo els controls de seguretat i em dispo a esperar fins que cridin el meu vol.

Miro inquiet a un costat i a l'altre de la sala, i al final la veig: una cabina de colors llampants amb un rètol de neó on diu: Cognihose. Perfecte! Havia vist pel Twitter que n'hi havia una de nova!

M'hi fico ràpidament. Selecciono l'idioma: anglès, dialecte britànic estàndard, mòduls de conversa nivells I i II, negocis i diccionari col·loquial bàsic. Per desgràcia, el preu que surt a la pantalla supera una mica el pressupost que tenia pensat. Què hi farem! Esborro un parell d'opcions, ja me les baixaré després.

La màquina fa *ping*: està a punt. Agafo el tub i l'endollo a la terminal que tinc al clatell. En cinc segons s'han descarregat les lliçons al meu cervell i ja estic a punt. Sé tot l'anglès que necessito per a sobreviure a la Gran Bretanya.

O no.

Perquè tot això ha estat només un somni: quan m'he despertat aquest matí m'he adonat que el meu anglès seguia tan rovellat com sempre, que aquestes coses només passen a les pel·lícules. Al món real no és tan fàcil.

Suposo que és normal que estigui una mica espantat. Encara que tingui el títol de Proficiency al currículum, això no em dóna la seguretat que em cal a l'hora de dependre de l'anglès per a sobreviure. Fins ara tot el que he necessitat ha estat l'anglès mínim per a converses breus per telèfon... Què passarà quan l'hagi de fer servir fins i tot per comprar al súper?

El cert és que ja és massa tard per a fer-me enrere: per qüestions de feina me'n vaig a viure un temps a la Gran Bretanya, a Southchester, una ciutat del sud d'Anglaterra, i no sé si sabré espavilar-me... Espero que sí. Segur que sí!

De fet, ha estat idea del meu cap, en Sebastià. Fa uns mesos em va dir: «Genís, a tu el que et convé és escampar una mica la boira». I era cert: havien passat massa coses de cop a la meua vida i estava una mica atabalat. Un canvi d'aires era just el que necessitava. Quan em va oferir una estada a l'oficina central de K-Logistics, la multinacional on treballa, em va semblar una bestiesa. Jo no he viscut mai fora de la ciutat on vaig néixer! Però abans que em donés temps de repensar-m'ho, vaig acceptar. I així comença la meua aventura...

PRIMER DIA A L'OFICINA

Em sembla que he tingut sort. Sempre sents dir que els anglesos són molt tibats, que no es molesten gaire a explicar-te les coses i que en general no són amables amb els estrangers. Potser fa cinquanta anys era així, però la meua experiència és del tot diferent.

Per exemple: avui, quan he anat per primer cop a l'oficina, tothom ha sigut amable amb mi i m'han parlat a poc a poc si veien que no els seguia. L'ambient és distès, fan bromes els uns amb els altres i, fins i tot, el director sembla un més de la colla. No és precisament la imatge típica de l'anglès repatani que un té al cap!

El Raj, que és qui s'encarregarà d'ensenyar-me les quatre coses bàsiques perquè em pugui posar en marxa, diu que a Londres és diferent: «A la capital sí que passaries una mala estona!». Em sembla que ho fa per espantar-me i potser perquè a tots els països hi ha rivalitats entre les ciutats grans i les petites. Southchester és una

PARAULES QUE HE APRÈS AVUI

Stiff: estirat, en sentit figurat (literalment, 'rígid').

Stiff upper lip: característica típica de la idiosincràsia britànica. Vol dir ser capaç d'enfrontar-se a les adversitats amb valentia i sense demostrar les emocions. (literalment, 'el llavi de dalt rígid').

Countryside: camp, en el sentit de la part del país que no és principalment urbana, el que en castellà es coneix com *la campiña*.

Boss: cap, qui mana.

Salutacions

Hiya! és una forma informal de dir: «Hola, com va?». Prové de la suma de *hi* i *you*. A la Gran Bretanya s'utilitza molt entre els amics i la família, o per a adreçar-se a la canalla. *Hello* i *hi* també s'usen freqüentment. Per ser més formals: *How are you?*, *How do you do?*, *Nice to meet you*.

Als Estats Units, *hiya* pràcticament no es fa servir. Si aneu al sud sentireu molt sovint una contracció similar, *howdy!* (que ve de *how do you do*), fins al punt que és un dels trets típics que s'usen quan algú vol imitar aquest dialecte (i les pel·lícules de *cowboys*).

Una altra forma molt comuna de dir hola en alguns llocs és preguntar «*Are you alright?*», o fins i tot un «*Alright?*» a seques.

Nota: és una pregunta fàtica, ningú no espera que els expliqueu com et trobes. Si contestes amb «*Yes, thanks*» o «*Yes, and you?*» n'hi ha suficient.

població mitjana a només un parell d'hores de la capital, prou gran per tenir de tot, però molt més tranquil·la que una gran metròpoli. De moment, jo m'estic emportant una bona impressió de la «gent del camp», com diuen ells.

D'altra banda, he de confessar que l'anglès em costa més del que em pensava, i això m'espanta una mica. El Raj s'ha rigut del meu títol de Proficiency. «Això no et farà gaire servei...» I té raó. Per començar, el meu cap, en Kennan, és escocès. Aquí sí que puc dir que no he estat afortunat. Parlar amb algú que no té l'accent «estàndard» requereix una mica de pràctica...

Quan m'he quedat a soles amb el Raj i li he demanat que em repetís què ens havia dit el *boss* perquè se m'havia

escapat la majoria, m'ha contestat: «Tranquil, jo la meitat del temps tampoc no l'entenc! Aquí al sud usem un altre idioma!». M'he hagut de reprimir per no dir-li que a ells tampoc no els seguia massa quan parlaven ràpid. Em sembla que necessitaré una temporada per a captar tots els girs i acostumar l'oïda a l'entonació d'aquí.

–Ah, escolta –m'ha dit el Raj–. Para ja de dir «*How do you do?*» quan et presento algú nou. Només et falta fer una reverència! Guarda-ho per al dia que coneguis la reina... Queda't amb *hiya*, que és el que fem servir més aquí.

JA TINC CASA

Avui tocava anar a la crida i cerca d'un lloc on viure. El tracte era que no em passaria més d'una setmana a l'hotel, i ja fa dos dies que hi sóc. Fins ara he estat massa embolicat adaptant-me a la feina, però no puc posposar-ho més.

He començat confeccionant una llista de possibles candidats a partir dels anuncis del diari del cap de setmana i d'Internet. El meu pla era visitar-los l'un darrere l'altre fins que solucionés el problema.

El Raj va decidir prendre's el matí lliure per donar-me un cop de mà, tot un detall. Al cap i a la fi, quan et mudes a una ciutat nova tots els barris et semblen iguals, si més no a la llum del dia. Va bé tenir un nadiu al costat que et digui la mena de fauna que et pots trobar en cada cantonada quan es fa fosc.

El primer pis que ens han ensenyat m'ha semblat fantàstic. Prou gran, amb llum, en un barri que

PARAULES QUE HE APRÈS AVUI

Flat: pis. Els americans en diuen *apartment*.

Storey: també vol dir 'pis', però en el sentit de planta d'un edifici. Exemple: *This house is two stories high*. ('Aquesta casa té dues plantes.'). A Amèrica és *story*.

Budget: pressupost.

Rodent: rosegador.

Vermin (o *varmint*): rosegador, en el sentit negatiu d'una plaga o una infestació. També es pot usar com a insult.

To smell a rat

Si tenim el presentiment que una cosa és massa bonica per a ser veritat, que algú ens està amagant informació o ens vol «vendre la moto» podem dir: «*I smell a rat*», que literalment es traduiria com 'oloro una rata'.

Exemple: *She smelled a rat when he told her that he had been studying five hours in the library.* ('Es va olorar que passava alguna cosa quan li va dir que havia estat estudiant cinc hores a la biblioteca.')

el Raj m'ha dit que era decent, prop d'una parada d'autobús i a un preu assequible. No m'ho podia creure. Ja estava a punt d'estripar la llista i demanar on havia de signar quan el Raj em diu: «*Not so fast. I smell a rat...*».

M'ha faltat poc per fer un bot! Tot i que jo no notava cap olor estranya, me l'he cregut. He mirat discretament a banda i banda. Si hi havia una rata prou olorosa per a ser detectada, vés a saber la mena d'animals que es devien amagar als armaris. No era la classe de companys de pis que buscava.

He sortit d'allà desil·lusionat i cames ajudeu-me (no és que sigui massa amic dels rosegadors). No ha sigut fins al quart lloc que hem visitat que m'ha tornat el somriure a la cara. Era una casa petita, vella, però ben conservada, mil cops millor que el primer pis que hem vist i ben comunicada. I el preu entrava dins del pressupost. A més, aquest cop el Raj ha donat el vistiplau fent que sí amb el cap. Hem tancat el tracte allà mateix i demà m'hi trasllado.

Després he convidat el Raj a dinar. Era el mínim que podia fer. Li he donat les gràcies i li he dit que sort

que havia descobert la rata al primer pis que hem visitat, si no, hi hauria caigut de quatre grapes. Se m'ha quedat mirant amb cara de no entendre res. M'ha preguntat que de quina rata parlava.

No m'ha costat gaire adonar-me que m'havia ficat de peus a la galleda... M'he quedat una mica avergonyit quan m'ha explicat la confusió. Bé, al cap i a la fi, el més important és que m'he quedat amb una casa ben maca!

OLORS HISTÒRIQUES

Al Regne Unit no tenen bidets. Bé, a pràcticament enlloc del món n'hi ha, s'ha de dir. Sembla que és més típic del sud d'Europa, i els qui hi han anat em diuen que també d'alguns llocs d'Àsia.

No haver de pensar en bidets ha permès als arquitectes dissenyar banys més petits, i això és una mala passada. El de la meva nova casa, per exemple, és bastant ridícul. No sé quina mania tenen els anglesos amb el tema dels banys. Hi ha cases de dos pisos i quatre o cinc dormitoris que només en tenen un per a tots! En aquesta, almenys, hi ha una mena de *toilet* petit per als convidats, tot un detall.

I sí, el tòpic que havia sentit és cert: posen moqueta fins i tot al lavabo. Sobretot a les construccions antigues, com la meva. El Raj viu en una de nova i allò ja és més normal. Normal vol dir igualment moqueta per tot arreu, menys a la cuina i els banys (això i uns papers a la paret que

PARAULES QUE HE APRÈS AVUI

Cloakroom (o *cloak*): bany petit que hi ha a la planta baixa d'una casa, normalment només amb una pica i una tassa. Literalment, 'habitació per penjar les capes' (*cloaks*).

Stink: mala olor (nom). Fer mala olor (verb).

Smell: olor. També com a verb (olorar) o com a sentit (olfacte).

Odour: olor. Un ús típic és *body odour* (olor corporal).

Wallpaper: paper de paret.

El bidet i l'aniversari

Birthday és l'aniversari d'algú. (Atenció: *anniversary*, en canvi, s'usa només per a l'aniversari de casament). *B'day* és una manera simpàtica de dir *birthday* i s'usa bastant als EUA. Es pronuncia [bidey], que curiosament és molt semblant a com pronuncien els britànics *bidet*.

Quan la cantant Beyoncé va presentar el seu disc *B'day* el 2006, va provocar més d'una rialla a la Gran Bretanya.

fan feredat). El problema és que les moquetes absorbeixen tota mena d'olors i brutícia. La meua té un color de gos com fuig que no sabia descriure...

El primer dia que vaig entrar a la casa, quan estava buscant un lloc on viure, una olor una mica estranya gairebé em va tombar. Era una barreja d'humitat, pols, cuina índia i pèl de gos. Vaig pensar que devia venir de fora però, quan m'hi vaig mudar, vaig veure que no, que era permanent.

Després d'investigar una mica amb el nas, ajupit al terra com un gos caçador, vaig trobar el culpable. Vaig córrer al súper a comprar tots els productes possibles per a netejar moquetes (la varietat en aquest país és gran, com es pot suposar) i em vaig passar el primer cap de setmana a la meua nova llar desinfectant tot el que vaig trobar. Una feinada.

La pudor va desaparèixer una mica, però no me'n vaig desfer del tot. Ara ja pràcticament ni la noto... I el que és encara millor: he après a «disconnectar» el nas quan vaig a casa d'algú altre. Són els problemes de viure en un habitatge amb «història»: les olors no en volen marxar.